

13.3.2022, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. Ž 146, 8-10

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest (NZ 291),

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

každý nový den je pro nás výzvou k tomu Tě hledat a následovat. Každý další den je pro nás výzvou oslavovat Tvé jméno a chodit také Tvými cestami. Děkujeme Ti, že ani Ty na nás nezapomínáš a ujímáš se nás, když klopýtáme nebo nevíme, kudy kam. Děkujeme, že jsi s námi a neopouštíš nás, když před sebou nevidíme ani živáčka. A děkujeme Ti, že nám podáváš svou pomocnou ruku, do které chceme svěřit i své nejbližší. Prosíme Tě, ujímej se nás a ukazuj nám cestu nejen k Tobě, ale i našim blízkým a prosíme, požehnej i dnešního shromáždění a buď při nás, jako jsi s námi býval ve dnech minulých, dobrých i špatných, ale také v tento čas. Amen.

1. ČTENÍ Iz 52, 13-15

PÍSEŇ 604 Buď sláva Bohu (NZ 589),

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

díky Tobě poznáváme i Tvého Otce a našeho Pána a Boha. Prosíme Tě, opatruj nás ve dnech, kdy celý svět plní válka nebezpečného diktátora s jedním malým, ale silným národem.

Prosíme Tě za všechny, kdo jsou nyní ohroženi na životě nebo i ztrátou někoho, kdo jim byl nablízku.

Prosíme Tě za všechny, kdo současnou vřavu sledují i jen zprostředkovaně, prosíme Tě, dej nám všem opět mír a pokoj.

A prosíme Tě za všechny, kdo ve Tvém slovech a ve Tvém působení hledají klid i pro svou duši, dej jim nalézt to, co opravdu potřebují.

A prosíme Tě, buď s námi a při nás, když společně voláme k Tomu, k němuž nás učíš modlit se i Ty sám: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. Fp 2, 6-11

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání (NZ 416)

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 8, 26-30

Mám o vás mnoho co říci, a to slova soudu; ten, který mě poslal, je pravdivý, a já oznamuji světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepoznali, že k nim mluví o Otci. Ježíš jim řekl: „Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec. Ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného, neboť stále dělám, co se líbí jemu.“ Když takto mluvil, mnozí v něho uvěřili.

Milí přátelé,

co bychom dali za to, kdyby každý, komu řekneme o své víře, i sám uvěřil. Co bychom dali za to, kdyby se naše víra dostala i někam dál než za zdi nejbližšího kostela. A co bychom dali za to, kdyby každý, kdo pozná Kristovu moc, se k ní mohl také připojit. Kdyby každý uvěřil v Boha, který sem poslal svého Syna a nenechal ho v tom samotného, ale byl se svým Synem a ten dělal stále to, co se mu líbilo. A co bychom dali za to, kdyby to Ježíšovo vyvýšení bylo skutečně v ukřižování a ten, který ho sem poslal, totiž sám Bůh, ho tu v tom ani nenechal samotného a Ježíš tak vždycky činil to, co je milé Bohu a třeba i někomu jinému. Kdyby zkrátka na ten úděl života na této zemi nebyl Ježíš tak sám, ale zůstal by s ním i jeho Otec, který by mu zároveň pomáhal s tím, aby Ježíš nejen dělal, co se líbí i jeho Otci, ale aby v něj i mnozí, když už ne všichni, také uvěřili.

Neboť uvěřit v Pána Ježíše a jeho Otce je dnes asi to nejdůležitější, oč nám křesťanům i ve vztahu ke světu kolem nás také jde.

Ale jak praví váš farář, ale určitě i některý klasik, těžko uvěřit tomu, co se k těm lidem ani nedostane. A jak pravím já, není problém ve víře, ale v jejím sdílení. Ani ne v předávání, ale v pouhém slovu o naší víře, která nežije jen ze skutků, ale také z toho, jak o ní přemýšlíme a jak o ní také mluvíme. A jestli dobře nebo naopak špatně.

Ježíš o své víře mluvil skrze svého Otce. Protože chtěl, aby vírou v něho věřili a uvěřili i jeho Otci. Chtěl, aby se víra v Boha stala i vírou v Krista a víra v Krista stala i vírou v Boha. A chtěl, aby lidé došli také k tomu, že s vírou v Boha už nebudou nikdy sami, ale budou s někým, komu se bude líbit i to, co dělají. A že víra není jen o činech, ale i o našem svědectví ústy. A jak o ní také mluvíme. A jestli dobře nebo naopak špatně.

Řeč o víře totiž bude klíčem a nástrojem i v našem vlastním promýšlení a svědectví o ukřižovaném Kristu, spolu s nímž jsou mrtvy i některé naše špatné vlastnosti a my tak můžeme začít i úplně od znovu. Od Ježíšova narození a seslání sem svým Otcem, přes celý jeho život až po jeho smrt, která by se též mohla stát velkým tématem, kdyby se o smrti obecně více mluvilo, a nejen v souvislosti s viry nebo válkou na východě Evropy. Smrt sice přestala být tabu, ale zase se stala jakýmsi přebytečným zbožím.

Ale jak dnes mluvit o víře, k čemuž nás povzbuzuje i ten Nejvyšší, když nás stejně nikdo neposlouchá. Asi tak, jako o všem možném jiném, víra je něco jako houska na krámě, koneckonců každá věc v obchodě může mít svůj náboženský význam. Takže i o víře se dá mluvit, jako by se nechumelilo. Jen je dobré k ní mít i něco jako osobní vztah. Mluvit o ní tak samozřejmě jako o každé jiné věci, nedělat z ní tabu, ale naopak postupně odkrývat i její vlastní růst. Víra v Boha však jako by byla ještě něco jiného. Jako by se naše vlastní víra s tou v Boží blízkost nějak rozcházely. Jako bychom na svou víru byli sami právě proto, že určité věci s někým sdílet ani nejdou a pak i proto, že si často můžeme klást také otázku, k čemu ta víra vlastně je, když nám v těch nejdůležitějších chvílích vlastně nepomůže. Když například ztratíme někoho blízkého nebo je nás už tak málo, že to ani ta víra sama nesnese. A není ji ani s kým sdílet. Víra je však také o tom, že věříme přes. Věříme i přesto, že je nás na to málo, věříme i přesto, že to stejně nikoho jiného nezajímá a věříme i přesto, že to nic dobrého ani nepřináší. Jen pláč a skřípění zubů. Víra je však mocná čarodějka a dokáže téměř cokoliv. Stačí jí jen pozorně naslouchat. Naslouchat hlasu z nebe, který nám říká, že k ní posílá přímo Božího Syna a toho poslouvejte, neboť se za vás všechny za chvíli obětuje a tím se stane slavným, protože časem i vzkříšeným. Ale víra říká leccos.

Co naše víra říká nám. Mám o vás mnoho co říci, a to slova soudu. Víra nás nesoudí, ale říká o nás věci, které se nám někdy ani nemusí líbit. Jde o slova Boží a ten jen oznamuje svému Synu, co on má oznámit světu, ve kterém se nyní octl. Svět však nezajímají toliko ostatní věřící křesťané, ale začal u narození Spasitele a skončil u jeho ukřižování. A Ježíš světu vydává jen svědectví o tom, co se mu dostalo od jeho Otce a svět to buď přijme nebo odmítne. Ježíšovi učedníci, k nimž on sám mluvil asi nejvíc, však nepoznali, že k nim mluví o svém Otci. Což se tak u učedníků někdy stává. A Ježíš jim na to řekl, že to sami poznají teprve, až bude vyvýšen Syn člověka a že on sám je tím Synem a sám od sebe nečiní nic, co by mu nepřikázal jeho Otec a mluví tak, jak ho to Otec také naučil. Ježíš neříká nic jiného než že i na své poznání pravého Boha a pravého člověka musí ještě chvíli počkat, a to až on sám bude ukřižován a následně vstane z mrtvých. A ten, který ho poslal, totiž Bůh svého Syna, ho neposlal pro nic za nic, ale byl s ním a nenechal ho samotného, neboť tady na zemi stále dělal, co se Pánu Bohu i líbilo. Průšvih nastal, až když se nebe a země měly spojit, což se zase nelíbilo těm na zemi a toho pozemského a nebeského zároveň chtěli vrátit zase do nebe, byť tím nejhorším možným způsobem. Protože pozemského Pána a Boha, i když zároveň také člověka my tu nesneseme. A poznají ho, až když se sem vrátí podruhé, a to už bude jiné kafe.

Poznají ho, až když bude Pán Ježíš, Syn člověka a syn Boží vyvýšen, tj. ukřižován. Ale nejen on, ale i naše vlastní nevíra a pochybnosti o tom, jestli je nebo není, když se kolem nás děje tolik hrozných věcí. Poznají ho, až sami uvěří tomu, že tento svět není jen tento, ale i onen, až se k nim donese zvěst také o tom, že ani smrtí nic nekončí a jedeme dál. A poznají ho, až sami uvěří tomu, že i na tomto světě je ještě něco jiného než to, co vidíme před sebou. K tomu však vede ještě dlouhá cesta, cesta odříkání a určitého utrpení nad tím, ne, jak je nás málo, ale jak dlouhá cesta vede i k nějakému sdílení víry, kterému by pak mohl porozumět i tento svět. A jak dlouhá cesta vede i k nějakému vlastním porozumění vlastní víře, která by pak vedla i k těm ostatním lidem.

Ani Ježíš však nevolá k nějakému šíření víry, jakou se šíří jiné věci, ale naopak k jejímu prohloubení a prohlubování. Pánu Ježíši nejde o to, aby se zvěst o jeho ukřižování a vyvýšení dostala i k co nejvíce lidem, ale aby se jimi prohloubila a prohlubovala i naše vlastní víra, že ani Kristovou smrtí nic nekončí, ale naopak může začít i něco docela nového. A Pánu Ježíši ani nejde o to nějak zachránit i naši vlastní víru, ale naopak ji nechat padnout až k té pravé víře, jíž budou moci uvěřit u mnozí další. A nejde mu jen o ty mnohé, ale také o nás, kteří i o svou víru neustále zápasíme.

PÍSEŇ 419 Mocný Bože (NZ 302),